

ఘాటో అధ్యాయం

లక్ష్మికి నాలోజుల్నంచి మనసు లేదు.

తన ఫోన్ నెంబరు మధూహ ప్రహసితేకి ఇచ్చిందని తెలుసు. అయినా అతడినుంచి ఫోన్ రాలేదు. వస్తే ఏంచేయాలా అని ఇంతకాలం ఆలోచించింది. ఎలా తప్పించుకోవాలా అనుకుని భయపడింది.

ఇప్పుడు ‘ఎందుకు రాలేదా’ అని ఆలోచిస్తోంది.

హృదయమంటే అంతేకదా మరి!

దానికి సామాజిక విలువలు, నైతికపరమైన తప్పుప్పులూ ఏవీ అవసరం లేదు. తనిష్టం వచ్చినట్టు ఆలోచించుకు పోతుందంతే. అది వెళ్ళే దారిలో ఊహల వూపులుండవచ్చు. బాధల ముళ్ళుండవచ్చు. దేన్నీ పట్టించుకోదు. ఆనందిస్తుంది. విషాదిస్తుంది. కొంచెంసేపు నిర్లిప్తంగా వుంటుంది. కొంచెంసేపు కేరింతలు కొడుతుంది. దాని ఆలోచనలకి కళ్ళెం వేసి ఆపు చేయటం ఎవరికీ సాధ్యం కాదు. ఆలోచనలకి ఆనకట్ట వేసే యంత్రం కనుక్కోబడలేదు.

ఆమెకి లక్ష అనుమానాలొచ్చాయి.

తను లేనప్పుడు అతడు ఫోన్ చేస్తే, తన భర్త రిసీవ్ చేసుకున్నాడేమోనన్నది మొదటి అనుమానం. దానివల్ల ఒకరకంగా ఆమెకి సంతోషం కలిగింది. తను వివాహితనని అతడికి తెలుస్తుంది. దాంతో ఇక ఆ ఆలోచన మానుకుంటాడు. అదీ సంతోషం... నిజంగా సంతోషమేనా?

నిజంగా సంతోషమేనా?

ని....జం....గా....నా?

ఆమెకు భర్తంటే చాలా ఇష్టం. పెళ్ళికి ముందూ, పెళ్ళయిన కొత్తలోనూ చాలా కలలు కన్నది. తనూ, తన భర్తా ...కాలక్రమేణా పిల్లలూ.. సంసారం...మొదట్లో చిలిపి అల్లర్లూ... తరువాత్తరువాత గాంభీర్యంతో కూడిన పెద్దరికం....మనవలు. మనువరాళ్ళూ...హుందా అయిన వృద్ధాప్యం..అంతకన్నా ఏమీ కోరుకోలేదామె. కానీ అవి కూడా పెద్ద కోరికలేనని ఆమెకు త్వరలోనే తెలిసింది.

పెళ్ళయిన మొదట్లో భర్త బాగానే వుండేవాడు. బావుండటమంటే మరీ ఆప్యాయత లొలకబోసి... నువ్వే నా ప్రాణమని... నువ్వు లేనిదే నేను బ్రతకలేననీ ... నా అదృష్టం కొద్దీ నువ్వు నా అర్ధాంగివయ్యావనీ... ఇలాంటి నాటకీయత ఏమీ వుండేది కాదుగానీ, ప్రేమగానే చూసుకునేవాడు.

కానీ అది చాలా కొద్దికాలం మాత్రమే. ఒకే స్టేషన్ నుంచి రెండు వేర్వేరు గమ్యానికి బయల్దేరిన రైళ్ళు క్రమక్రమంగా ఎలా దూరమవుతాయో, అలా మానసికంగా దూరమయ్యారు ఇద్దరూ. తను చాలా తెలివైన వాడినని అతడి నమ్మకం. తనకున్న ప్రతి చిన్న వైపుణ్యాన్నీ భూతద్దంలో చూపిస్తూంటాడు.

రాత్రి స్నేహితులతో గడిపి ఆలస్యంగా వస్తే “పగలంతా పనిచేసి అలసిపోయిన వాడికి ఆ మాత్రం రిలాక్సేషన్ కావాలి. నీకేం? అరగంటలో వంట చేసి టి.వి. చూస్తూనో ...కబుర్లు చెప్తూనో కూర్చుంటావ్” అంటాడు.

ఈ ‘నీకేం’ అన్న పదం అవతలి వాళ్ళ మనసుల్ని ఎంత గాయపరుస్తుందో అని ఆలోచించడు.

పెళ్ళయిన కొత్తలో అతడు ఆలస్యంగా వస్తే, ఎంత రాత్రయినా అలా ఎదురుచూస్తూ కూర్చునేది.

ఒకవేళ అతడు బయటే భోజనం చేసి వస్తే, ఒంటరిగా తినబుద్ధిగాక, గిన్నెలు సర్వేసి పడుకునేది.

అతడు తనకోసం ఎదురు చూడవద్దనేవాడు. ఆమెకి నిద్రపట్టేది కాదు. అది భయం కూడా కాదు. అదోలాటి స్థబ్ధత, బెడ్రూమ్ లో మంచంమీద పడుకుంటే, బెడ్లాంప్ చుట్టూ పరుచుకుని వున్న చీకటి, ఒంటరితనాన్ని బాగా గుర్తుకు తెచ్చేది.

రాత్రి నిశ్శబ్దం ఎక్కువ దుఃఖం కలిగించేది. ఇరుగు పొరుగు వాళ్ళతో కలిసి సినిమాలకీ షాపింగ్ కీ వెళ్ళటం ఇష్టం వుండేది కాదు.

అందులోనూ ఆమెది మంచి సౌందర్యం అవటం కూడా కష్టానికే వచ్చింది. రెండు రకాల కష్టాలు. బయట జనం ఒక కష్టం. ఇరుగు పొరుగు వారితో మరొక కష్టం.

ఆమె అందానికి ఈర్ష్యపడి, దాన్ని దాచుకోలేక...ఆమెకి పిల్లలు పుట్టకపోవటాన్ని దానితో కాంపెన్సేట్ చేసి సంతృప్తిపడేవారు. సానుభూతి చూపిస్తున్నట్టే మాట్లాడి, మనసుని మరింత గాయపర్చేవారు. దాంతో ఆమె పూర్తిగా ఇంట్రావర్ట్ అయిపోయింది. దినమంతా ఇంట్లోనే వుండి అసూర్యంపశ్య అయింది. దాంతో ఆమె అందం ద్విగుణీకృతమైంది. స్త్రీ నిజమైన అందం 16....20 మధ్య వయసులో కాదు. 20...28 మధ్య వుంటుంది. సౌష్ఠవాన్ని సరిగ్గా కాపాడుకోగలిగితే! కానీ దురదృష్టవశాత్తూ ఒక వయసు దాటేసరికి మనుష్యులకి తమమీద తమకి ఇంటరెస్టు పోతుంది. ఆమె మాత్రం రెగ్యులర్ గా వ్యాయామం చేసేది. తండ్రి నేర్పిన మంచి అలవాట్లలో అదొక్కటి. దాంతో శరీరం బిగువుగా వుండేది. చెప్తే తప్ప పెళ్ళయింది అని ఆమెని చూసి తెలుసుకోవటం కష్టం.

అదే ఆమెనిప్పుడు కష్టాల్లో పడేసింది.

పెరటిచెట్టు వైద్యానికి పనికిరాదు అన్న సామెత, ఆమె పట్ల నిజమైంది.

విష్టు ఆమె అందాన్ని ఎప్పుడూ గుర్తించినట్టే మాట్లాడేవాడు కాదు.

ఆ ఒక్కవిషయమే కాదు... వంట బాగా చేసిన రోజు, శ్రద్ధగా అలంకరించుకున్న రోజు కూడా పట్టించుకునేవాడు కాదు. ప్రశంసా పూర్వకంగా సంగతి సరేకనీసం చూసేవాడు కాదు. ఆమె దానికి అలవాటు పడిపోయింది. అతడు ఆలస్యంగా రావటానికి కూడా!

భోజనం చేసి పడుకునేది. అతడొచ్చి కాలింగ్ బెల్ కొట్టేవాడు. నిద్రమత్తులో వెళ్ళి తలుపు తీసేది. భోజనం చేస్తానంటే వడ్డించటం.. లేకపోతే మళ్ళీ వెళ్ళి పడుకోవటం... ఒకరోజు గడిచినట్టు మరుసటి దినం తెల్లవారేది.

ఒక రాత్రి ఆమె అలాగే పడుకుని నిద్రపోతోంది.

అర్ధరాత్రి దాటి గంటపైగా అయింది. తలుపు దబదబా బాదిన శబ్దం వినిపించి హఠాత్తుగా నిద్రలోంచి మేల్కొంది.

కాలింగ్ బెల్ పనిచేయటం లేదని అర్థమవటానికి అరనిముషం పట్టింది. దాదాపు పరుగెత్తున్నట్టు వెళ్ళి తలుపు తీసింది. అప్పటికే విష్ణు తూలిపడటానికి సిద్ధంగా వున్నాడు. అతడిని స్కూటర్ మీద డ్రాప్ చేయటానికి వచ్చిన స్నేహితుడు గేటు బయటే ఆగి చూస్తున్నాడు.

“అరగంట నుంచి కొడున్నాను. ఏం చేస్తున్నావ్?” కోపంగా అరిచాడు.

“బెల్ మ్రోగటం లేదండీ. పాడయిందేమో....” నెమ్మదిగా అంది.

గేటు బయటన్న స్నేహితుడు విష్ణు క్షేమంగా లోపలికి వెళ్తున్నాడని నిశ్చయించుకుని “గుడ్ నైట్ బ్రదర్” అని స్కూటర్ స్టార్ట్ చేసుకుని వెళ్ళిపోయాడు.

“బెల్ మ్రోగటం నాకూ తెలుసు. అందుకే తలుపు బాదుతున్నాను” అన్నాడు.

“బాగా నిద్రపట్టేసినట్టుంది

“మధ్యాహ్నమంతా ఏం చేస్తావ్? నిద్రపోవటంలేదా?”

“తలనొప్పిగా వుంది”

“తీరిక ఎక్కువైతే తలనొప్పి వస్తుందట.....”

“తీరిగ్గా ఇప్పుడీ అర్ధరాత్రి ఆ కబుర్లన్నీ దేనికండీ. పడుకోండి”.

“అంటే నేను చాలా తీరిగ్గా అర్ధరాత్రి వరకూ ఫ్రెండ్స్ తో డ్రింక్ చేసి కబుర్లు చెబుతూ వుంటాననేగా ఉద్దేశ్యం”.

“నాకే ఉద్దేశ్యాలూ లేవుగానీ, మీరు పడుకొండి” అంది ఆవులిస్తూ. ఆమెకు నిజంగానే తలనొప్పిగా వుంది.

“నేను పడుకోను”

“మరేం చేస్తారు?”

“ఇంకా డ్రింక్ చేస్తాను”

“ఎందుకలా ఆరోగ్యం పాడుచేసుకుంటారు?”

“నా ఆరోగ్యం పాడవదు. నాకు నీలా మధ్యాహ్నం వూట తలనెప్పులూ, నెలకొకసారి కడుపునొప్పులూ రావు. ఐయామ్ హెల్దీ! అసలు నేనెంత కష్టపడతానో నీకేం తెల్సు ? అందుకే నా ఇష్టం వొచ్చినట్టు రిలాక్స్ అవుతాను. కొంచెం డ్రింక్ ఇవ్వు”.

“లేదు”

“ఏమైంది?”

“నిన్నే అయిపోయింది”

“ఎవరు తాగారు”

“నేను తాగాను. సరా.....” మాట పూర్తి కాలేదు.

ఆమె చెంప ఛెళ్ళుమంది. వెటకారం సహించలేకో...మాటకు మాట చెప్పిందనో...

అదే మొదటిసారి ఆమెనతడు కొట్టటం....

“హల్లో.....”

“ఎవరూ?” ఎడిటర్ అడిగాడు.

“నేనండీ. లక్ష్మిని. స్కిప్టు పూర్తిగా చివరవరకూ వ్రాసి పంపాను. అందిందా?”.

ఆయన చివరి వరకూ వినలేదు. పేరు చెప్పగానే “....మీ ఫోన్ కోసమే ఎదురు చూస్తున్నాను” అన్నాడు ఎగ్జిక్యూటింగ్గా. “రెస్పాన్స్ చాలా బావుంది. ఇంకా కొన్ని వారాలు పొడిగిస్తే బావుంటుంది”

“పొడిగించటానికి అందులో కథే మిగల్గేదు కదండీ....”

“అదేమిటమ్మా. మా రచయితలందరూ... ‘సమాప్తం’ అని వ్రాస్తే మళ్ళీ ఛాన్సు దొరకదేమో అన్నట్టు నలభై ఏబై వారాలు వ్రాస్తూనే పోతారు కదా”.

ఆమె మొహమాటంగా “నేనంత చేయి తిరిగిన రచయిత్రిని కానండీ” అంది.

“ఎక్కువ వ్రాయటానికి చేయి తిరగక్కర్లేదమ్మా. క్లుప్తంగా ముగించటానికే కావాలి. పోనీ ఈ నవల అయిపోగానే మరొకటి ప్రారంభించు. వెంటనే కంటిన్యూ చేద్దాం”.

“అయ్యో, నాకసలు రచనల గురించి ఏమీ తెలీదండీ. మనసులో ఏవో భావాలు వస్తే పేపర్మీద పెట్టానంతే. అదృష్టవశాత్తూ మీకు నచ్చి ప్రచురిస్తానన్నారు. నేనెవరో తెలియకుండా, అడ్రసు కూడా లేకుండా...సగం స్కిప్టుతో ప్రారంభించినందుకు మీకు కృతజ్ఞతలు ఎలా చెప్పకోవాలో కూడా తెలియటం లేదు”.

“అడ్రసంటే గుర్తొచ్చింది. నువ్వొకసారి పత్రికాఫీసుకొస్తే మా ఫోటోగ్రాఫర్తో ఫోటోలు తీయించి ఇంటర్వ్యూ ప్రచురిస్తాను”.

“అమ్మో వద్దండీ ” కంగారుగా అంది లక్ష్మి “నా గురించి ఏ వివరాలూ బయటకు రావటం ఇష్టం లేదు. అందుకే అడ్రసు కూడా ఇవ్వలేదు”.

“అవును. అదే నేనూ అడుగుదామనుకుంటున్నాను. అడ్రసు కూడా ఇవ్వనంత రహస్యమేముంది దీంట్లో?”.

ఏం చెపుతుంది? తన భర్తకి తను వ్రాసిందని తెలిసి... అతను చదివితే... తన అసంతృప్తిని ఈ విధంగా బయటపెట్టుకుందని అతను అనుకుంటే... అసలు తనలో ఇంత అసంతృప్తి వుందని తెలిస్తే... ముఖ్యంగా పిల్లలు పుట్టకపోవటం గురించి... భర్త అసమర్థత గురించీ తను వ్రాసింది చదివితే... ఆ పైన ఆలోచించలేకపోయింది.

ఈ లోపులో ఎడిటర్ అన్నాడు “సర్లే, నీ అడ్రస్ నాకన్నా చెప్పమ్మా. పారితోషికం పంపించాలికదా”.

పారితోషికం!

మొదటి సంపాదన..... !

మన దగ్గర ఎంత డబ్బుందని కాదు. మొదటి పారితోషికం..అదీ రచనకొచ్చినదైతే ఆ అనుభూతి వర్ణనాతీతం!

ఆమె కాదనలేకపోయింది.

“మీరెవరికీ చెప్పకండి”

“నేనెందుకు చెప్తానమ్మా? అందులోనూ నువ్వు మరీ అంత చెప్పాక! ఒకటి మాత్రం నిజం. నవ్వు మళ్ళీ ఇంకో నవల వ్రాస్తే మాత్రం నాకే పంపు”.

“నాకంత శక్తి లేదండీ” అంటూ ఆమె తన అడ్రస్ చెప్పింది.

ఆ తరువాత వారం రోజులకి ఆమెకి పోస్ట్లో చెక్ వచ్చింది.

ఇది జరిగిన మరో నాలుగు రోజులుకి పబ్లిషర్ నుంచి ఉత్తరం వచ్చింది. ఆ నవల ప్రచురించటంలో తమకి ఆసక్తి వుందనీ రాయల్టీ విషయం మాట్లాడటంకోసం ఆమె వచ్చినా సరే...లేదా...తాము వచ్చి మాట్లాడతామని.

తన అడ్రస్ ఎలా తెలిసిందా అని ఆమె కంగారు పడింది. తరువాత గుర్తొచ్చింది...ఎడిటర్కి ఇచ్చిన విషయం.

ఆమె కొంచెం ఆలోచించింది. పుస్తకాల్ని ఇంటికి తీసుకురాకపోతే, భర్తకి తను రచయిత్రినని తెలిసే అవకాశం లేదు....! ఆ నిర్ణయానికి వచ్చాక ఉత్తరంలో ఇచ్చిన నెంబర్కి ఫోన్ చేసింది.

తనెవరో, ఆమె చెప్పగానే అటుంచి ఎవరో నమ్రతగా “మీరు మా దగ్గరికి రాగలరా మేడమ్” అని అడిగారు.

ఆమె కోరిక కూడా అదే. తమింటికి పరాయి వ్యక్తులు రావటం విష్టుకి ఇష్టం వుండదు. అందులోనూ, పబ్లిషర్స్ అంటే మొత్తం తెలిసిపోయే ప్రమాదం వుంది.

ఆమెకి తనమీద తనకే జాలి వేసింది. ఒక భార్య తన మనసులోని నిర్లిప్తతని భర్తకు చెప్పుకోలేని ప్రపంచం ఇది. చెప్తే ఎక్కడ కోపగించుకుంటాడో అని ఆలోచించవలసిన దౌర్భాగ్యం.

“మీకు అభ్యంతరమా మాడమ్?”

ఆమె తెప్పరిల్లి “అబ్బే లేదండీ నేను వస్తాను” అంది.

అతను అడ్రస్ చెప్పాడు.

ఆ సాయంత్రం అయిదింటికి ఆమె ఆ అడ్రస్కి బయల్దేరింది.